

Los puentes de Madison

La transmutació del pistoler impassible

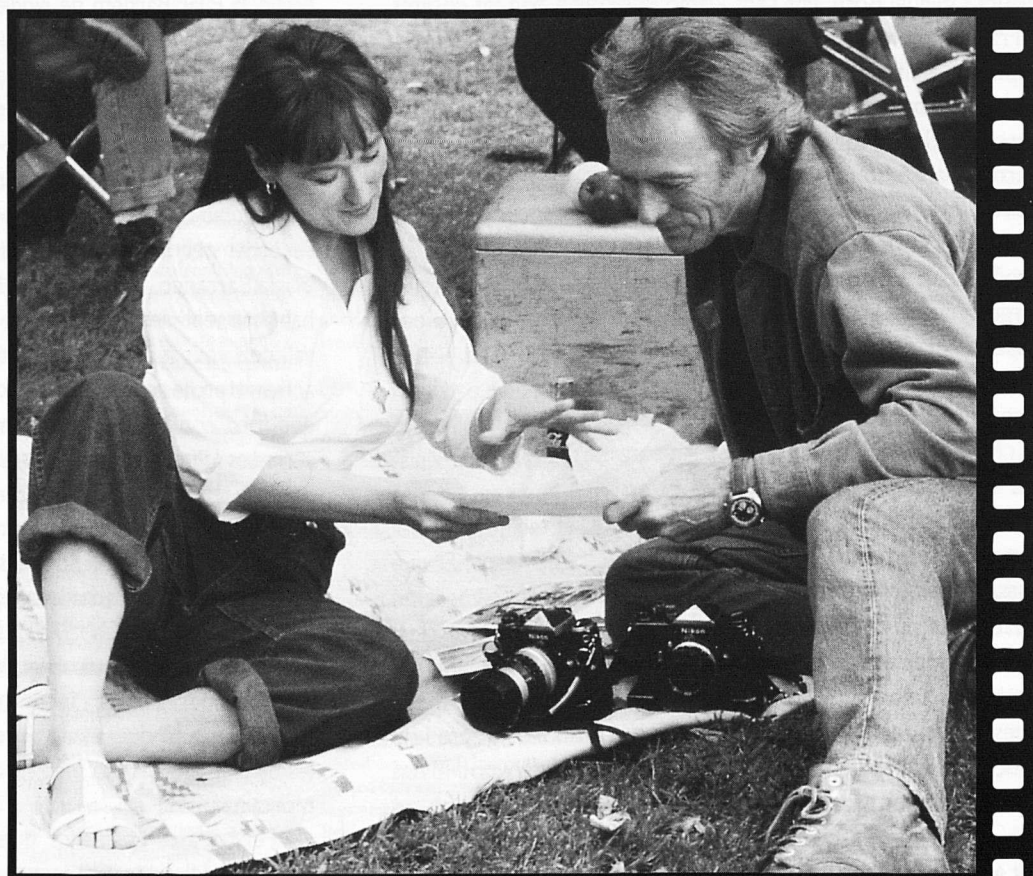
Joan Obrador

Qui podia imaginar que *Harri el brut* o el *Genet pàl·lid*, a la maduresa, es transformés en un ésser sensible, que fos capaç de plorar per l'amor perdut? Clint Eastwood, amb la seva darrera pel·lícula, ha demostrat que és un autèntic creador i que es mereix, a despit de la seva llarga carrera com a simple pistoler a sou, un lloc entre els més grans. A *Bird*, ja ens va mostrar el seu amor pel jazz i un saber fer darrere les càmeres que no desmereixia en absolut; però creïem que es tractà d'un film «rar» en la carrera d'Eastwood i un homenatge personal al món de la música negra nord-americana. L'argument de *Bird* et pot deixar fred perquè es dirigeix a un públic molt concret. Dubto que cap degustador del bon cinema pugui no sentir res davant de *Los puentes de Madison*; simplement perquè se'ns proposa una reflexió seriosa sobre el tema etern de la vida humana. ¿Què és l'amor autèntic? L'amor, ens diu Robert Kincaid, «és una certitud tan intensa» que estimes una persona «que només es presenta una vegada a la vida». Pot ser tan intens que, tota la vida, es condensi en els cinc dies que has fruit del cos i de l'ànima de l'estima. Inclús pots desitjar, ja que fou un amor impossible en vida, que les teves cedres es confonguin amb les de la teva estimada en el lloc on vàreu gaudir d'una felicitat immensa.

Francesca Johnson és una dona de ca seva felicitament casada. Els seus fills estan en plena pubertat i no estaran gaire temps a partir. El seu home l'estima tant con sap, i és un bon home «molt net». No pot tenir cap queixa: va poder abandonar la trista Itàlia de la postguerra, per anar-se'n al gran país de les oportunitats. Però l'amor, especialment si es tanca més de vint-i-cinc anys a un lloc monòtom com pugui ser

Iowa, deixa de ser aquell sentiment incontrolable que ens transporta a una altra dimensió i es transforma en un sentiment tendre, i obligat, vers la teva família. En cap moment se li ha passat pel cap que la monotonia sigui un argument per deixar la seva família. Per això, l'arribada d'aquell fotògraf demanant pel pont Roseman significarà un autèntic terratrèmol en el seu interior. Aquell home representa tot el que no és el seu home i que ella sempre ha desitjat: l'amor apassionat, viure la vida amb intensitat, la poesia. Per això, es deixarà estimar durant cinc dies i intentarà agafar a través d'ell tot el món que no ha pogut assolir per si mateixa. Llur història d'amor té un moment crític: ella vol saber què representa per ell, un rodamón que tal vegada té milers d'amors més com aquell, Kincaid-Eastwood serà capaç de plorar!. No, ella no és una entre un milió. És l'únic autèntic amor. Per això, li demana que fugi amb ell. Aquesta súplica no l'esperava i posa Meryl Streep en una greu disjuntiva: fugir amb ell seguint els dictats dels seu cor o continuar amb l'amor rutinari de la seva família obeint el sentit comú. Francesca simbolitza la mare aferrada a la terra i a les seves petites obligacions, no podia baratar un amor intens — ¿qui podia saber com seria de llarg en el temps? — per la seva seguretat de l'amor patern-filial.

Clint Eastwood no ha canviat tant: ha baratat les pistoles per la càmera i el cavall per la furgoneta, però continua essent un ser solitari que arriba a un lloc perdut de l'oest americà, per una camí polsós. Transforma profundament les persones que visita i se'n torna a anar pel mateix camí solitari.

MERYL STREEP | CLINT EASTWOOD